

L'assistenta social

Es adjectius acabats en *ant* i *ent* — que provenen, en una bona part, de verbs — tenen una mateixa terminació per al masculí i per al femení, com *amargant*, *abundant*, *pesant*, *bullent*, *escaldent*, *exigent*. Només un cert nombre dels acabats en *ent* tenen una terminació diferent per a cada gènere, tal com explica qualsevol tractat elemental de gramàtica normativa: *atent*, *content*, *cruent*, *lent* i tots els acabats en *lent* — llevat de *equivalent*, que és invariable — com *calent*, *valent*, *dolent*, *opulent*, *violent*, etc.

Diverses d'aquestes formes acabades en *ant* i *ent* que provenen de verbs són usades també, o exclusivament, com a noms substantius, i són així mateix generalment invariables encara que designin persones: *umant*, *cantant*, *habitant*, *protestant*, *combatent*, *delinqüent*, *escrivent*, *suplent*. Però una forta tendència del llenguatge fa que diversos d'aquests noms, especialment quan designen activitats professionals o similars, siguin usats amb una forma diferent per al femení, tendència a la qual es va adaptant la normativa. Observem, així, que és avui força generalitzat de dir, per exemple, «la suplenta», encara que el Diccionari normatiu no admet aquesta forma. Però ja hi trobem les formes *comercianta*, *ajudanta*, *acompanyanta*, *estudianta*, *aprenenta*, *dependenta*, *serventa*, *presidenta*, *regenta*, i segurament que alguna més i tot. En el cas de *regenta*, aquest femení és únicament admès amb el significat «muller del regent», però,

de fet, ha estat força usat per a designar la dona que exerceix una regència.

El Diccionari Fabra admet també el femení *assistenta* però únicament en el cas en què aquest nom designa el qui exerceix certes funcions en alguns ordres religiosos, i no recull el cas de la denominació *assistent social* perquè, quan es va confeccionar, aquesta activitat o professió encara que no es coneixia o tot just s'iniciava. Tot fa creure, però, que si l'hagués inclòs ho hauria fet amb el mot *assistent* també amb dues terminacions. La Gran Enciclopèdia Catalana admet ja *assistenta* com un substantiu amb una terminació diferent per al femení, particularitat gramatical que cal fer extensiva a la denominació composta *assistent social*, car figura inclosa en el mateix article. Ens diuen que en alguns medis professionals hi ha una certa resistència a l'admissió d'aquesta forma del femení, *assistenta social*, forma que ens sembla ben lògica i licita, però no sabem veure quines raons la poden originar. És sorprenent que avui en què es manifesta una exagerada preocupació a puntualitzar que una denominació genèrica comprèn individus dels dos sexes, cosa que origina l'escriptura de formes més aviat ingrates com *noia alumne/a*, *treballador/es*, hom es resisteix a admetre certes formes del femení justament en els casos en què coincideixen demanar-les la idea i la seva expressió gramatical.

Albert J. J.